

MALAWI – ZAMBIA – ZIMBABWE

Periode 21 September – 12 Oktober 2007

Malawi, het voormalige Nyasaland, telt momenteel 13,5 miljoen inwoners en werd op 6 juli 1964 een onafhankelijke staat. Het land, met hoofdstad Lilongwe, beslaat 118.484 km². Het betaalmiddel is de Malawische Kwacha. Malawi doorklieft Mozambique en grenst verder aan Tanzania en Zambia.

Zambia, het vroegere Noord-Rhodesië werd een onafhankelijke republiek op 24 oktober 1964. Zambia, met een oppervlak van 752.618 km², telt rond de 11,5 miljoen inwoners. De hoofdstad is Lusaka, de munteenheid de Kwacha en de belangrijkste rivieren zijn de Zambezi, Kafue en Luangwa. Zambia grenst maar liefst aan acht landen: Angola, C.D.R. Congo, Tanzania, Malawi, Mozambique, Zimbabwe, Botswana en Namibië.

Zimbabwe, de Britse kolonie Zuid-Rhodesië, kreeg in 1923 zelfbestuur. Wanneer Zambia en Malawi in 1963 zelfstandig worden blijft Rhodesië, het latere Zimbabwe over. Rhodesië, valt dan nog onder Brits beheer en wordt uiteindelijk pas op 18 april 1980 onafhankelijk met Robert Mugabe als president. Na een gematigd bewind ontpopt deze zich later tot een ware dictator. Zimbabwe heeft ruim 12 miljoen inwoners op een oppervlak van 390.757 km². Harare is de hoofdstad, de Zimbabwaanse dollar het betaalmiddel. Zimbabwe grenst aan Botswana, Namibië, Mozambique, Zambia en Zuid-Afrika.

Tekst: Monique van Rijen-Bos / Foto's: Dick Bos

In de ochtend van 22 september staan we na een lange vlucht aan de andere kant van de evenaar op Malawisch grondgebied. Met een veertienkoppig gezelschap, onder begeleiding van Karin, beginnen we aan onze reis. Eerst de douane langs, paspoorten stempelen en bagage bijeenrapen. Dat gaat vooral Ans en Wim goed af, want die missen al meteen

een tas en hoeven slechts de helft te sjouwen.

Dudu en Shadi slaan houtskool in.

Na een heerlijk nachtje slapen verlaten we onze stek om richting grens met Zambia te rijden. Met bestemming South Luangwa NP passeren we onderweg hutjes en wassende vrouwen. Ja, Malawi is arm, maar voor zover zichtbaar loopt niemand in lompen.

Niet al te veel later rijden we het land uit. Mét in het paspoort een stempel, geruimd voor 25 Amerikaanse dollars, staan we na ruim een uur in Zambia. We hobbelen, want van wegen valt niet te spreken, naar onze plek, Campsite Wildlife langs de rivier de Luangwa. Gewéldige stek, maar wel warm en het koelt ook vrijwel niet af. In de tent, ruim exemplaar trouwens, sterf je het

af. Gelukkig zijn er prettige douches en dat helpt na zo'n dag enorm zweten. Shadi blijkt goed te kunnen koken, of het ligt aan de honger. Hoe het ook zij, we smullen van zijn macaroni mét een wijntje, want dat konden we onderweg kopen.

Het is nu óf de olifant óf de nijlpaarden...

Olifanten die de Luangwa oversteken, daarmee worden we 24 september om half zes 's morgens wakker. Heel gaaf, dat beeld vanaf hoger gelegen grond bij een opkomende zon. Gauw in de kleren, voor wie wil is er ontbijt en dan weg. Gamedriven staat op het programma en om zes uur zitten we met een gids in een jeep.

We spotten al snel de eerste leeuwen, bushbokken (te herkennen aan de witte stippen), visarenden, de puku (een soort antilope), en talloze nijlpaarden en zebra's. Gids Herman weet te vertellen dat daar drie 'modellen' van zijn: de Plains, Mountain en Grevy's zebra. Het hier meest voorkomende exemplaar is de Plains zebra, te herkennen aan de strepen die onder de buik

doorlopen. Op een takje langs de route zit wat mij betreft een van de mooiste vogels ter wereld, de karmijnrode bijeneter.

Even later neemt Herman ons mee op een gamewalk langs de mushroomlagoon. Hij wijst op de sporen van nijlpaarden waar het water vol me zit. Best spannend zo'n loopje in de wildernis, maar volgens Herman gebeurt er niets als we maar bij elkaar blijven en naar hem luisteren. Bovendien loopt er een bewapende bewaker mee. Wat denk je. Gaat het op het eind van de wandeling toch nog bijna mis. We staan ineens in de loopricting van een kudde olifanten die net van plan is wat te gaan drinken. Een van de boven ons uittorende grijshuiden slaat zijn kop in de nek. Met flapperende oren en een paar enorme omhoogstekende tanden komt het beest dreigend op ons af. Wat je volgens Herman niet moet doen is wegrennen. Dus dat doen we toch maar wel. Er is geen mogelijkheid ergens achter te kruipen. Het is nu óf de

olifant óf de nijlpaarden en krokodillen. Beide typetjes zijn wat ons betreft geen optie. We rennen, enigszins in paniek naar de jeep en Herman rent mee. Hé hé, aan de dood ontsnapt.

's Middags doen we het een paar uurtjes rustig aan om vervolgens het eind van de dag nog even op zoek te gaan naar wild. En dan ontdekken we ons eerste luipaard, weliswaar al in het donker, maar toch. Deze telt wel. Bij een restaurantje op een steenworp afstand van onze parkeerplek eten we lokaal. Best leuk.

We ontmoet gezin leeuw met twee welpen, verscholen in de struiken.

Staanste op een zandbak onder water vormen nijlpaarden een 'hippo-bridge'.

Deze nijlpaarden vonden onze aanwezigheid maar niks.

We zien met eigen ogen hoe deze kolossen kunnen draven!

Tijdens de gamewalk met Herman komt een enorme kudde Afrikaanse buffels aan het meertje drinken.

En dit soort jongens zwemt vrij rond in het meertje...

We treffen het de 25ste met onze gids Sylvester Mbaama. Leuke vent, èn eentje met 'eagle eye'. Tijdens het gamedriven, bij het krieken van de dag, ontmoeten we familie leeuw. Twee schattige welpen, een duo vrouwtjes en één mannetje, fantastisch om naar te kijken.

Maar Sylvester spot ook een zeldzame pel's fishing owl en het tweede luipaard van deze reis. De kat zit behoorlijk dichtbij, dus we hebben het helemaal leuk. Nog niet bekomen van alle opwinding merkt 'eagle eye' alweer een luipaard op. Verstoep tussen de takken is het dier niet echt goed zichtbaar, maar door uit de boom te komen maakt het alles goed. Wat fantastisch.

In South Luwanga zien we ook een enorme kolonie Karmijnrode bijeneters.

Onbeschrijfelijk indrukwekkend om zo naar een luipaard te kunnen kijken.

Het zint dit nijlpaard maar niks om als rustplaats voor de reiger te fungeren.

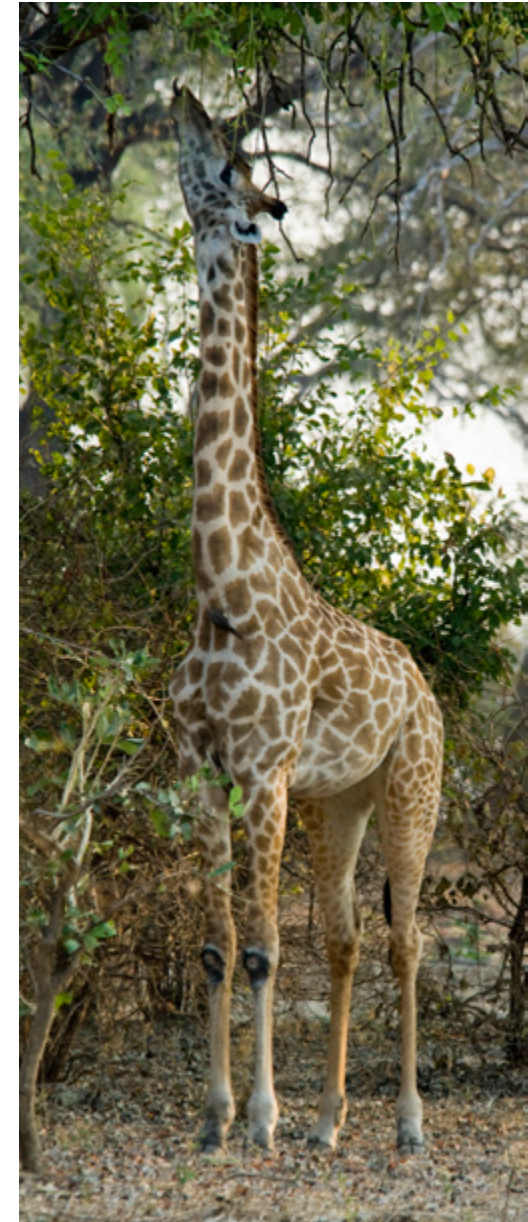

Jonge giraffes beoefenen het zgn. nekvechten.

Andrew Mweetwa, de gids van de andere helft van de groep, boekt ook successen, dus die mag zich 'hawk eye' noemen. Met z'n allen hebben we het enorm naar ons zin, dat mag voor zich spreken.

Voor de liefhebber is er 's middags gelegenheid een bezoek te brengen aan een textiefabriekje. Anderhalf uur rijden en dan ben je er. Een soort drugsverslaafde leidt ons eerst langs wat kraampjes met de bedoeling aan het kopen te slaan. Vervolgens wordt er met pijn en moeite iemand gevonden om ons maar liefst 4,5 minuut door de fabriek te loodsen.

Personeel tekent met een soort rubber op witte lappen, die vervolgens worden ingekleurd. Met een soort plamuurmes halen een aantal dames de rubber er weer af. Klaar product en klaar rondleiding. Daarna is het de bedoeling in de bijbehorende winkel stoffen te kopen. De excursie kost 25 Amerikaanse dollars. Zij die belangstelling toonden

voelen zich stuk voor stuk genaaid. Dit is pure geldklopperij en géén aanrader. Op weg terug naar Campsite Wildlife stoppen we nog even bij een dorpje waar hele horden in lompen gehulde kinderen ons belagen. Ook hier zaten we niet op te wachten. Wel laat ik er mijn eerste gebruikte kleding achter. Daar kunnen ze hier nog prima wat mee en ik ben blij er vanaf te zijn.

Eenmaal terug eten we rijst met vlees, boontjes en worteltjes. De stroom blijkt te zijn uitgevallen, dus het diner wordt genuttigd bij kaarslicht en zaklampen. De meeste van ons hebben zich gelukkig al gedoucht, want na de maaltijd blijkt er ook geen water meer te zijn.

Er zit midden in de nacht van de 26e een nijlpaard op het kamp. Voor een aantal van de groep reden om 04.30 dan maar vast de tent af te gaan breken. Dus we zijn vroeg klaar met z'n allen en beginnen 07.00 uur aan een lange reisdag.

South Luangwa NP heeft zeker haar reputatie als een prachtig park met veel dieren en een grote diversiteit waargemaakt. Het was er prachtig! We hobbelen vervolgens de hele dag tot we bij onze bestemming aankomen, Luangwa Bridge Camp. Vanaf de bar blijkt het uitzicht op de rivier geweldig. Verder heeft het kamp goede toiletten en hete prima douches.

Na een niet aan te raden wandeling, omdat die voor een te groot deel uit klimmen bestaat in een niet mooie omgeving, verlaten we Luangwa Bridge Camp alweer. Overigens was het ook mogelijk te kanoën, wat - naar we later vernemen - wel erg leuk is. Typisch een kwestie dus van een verkeerd gemaakte keus.

Vlak voor Lusaka, het eindpunt voor vandaag, passeren we een tse tse controlepost. Echt lachen. Komt er een mannetje, mét een grote grijns plus een vlindernetje de truck in om de slaapziekte verwekkende vliegen te vangen. Zelf ziet hij er de humor ook wel van in, of hij lacht omdat wij zo'n lol om zijn actie hebben. Vlak voor we het einddoel voor vandaag 'Eureka Farm' oprijden, slaan we nog even zeer grondig boodschappen in. Het contrast tussen het winkelcentrum met overvolle parkeerplaatsen en de armetierige dorpjes buiten de stad kan bijna niet groter zijn. Echter, zelfs hier kan je niet pinnen, behalve met een creditcard mét pincode.

Eureka Farm blijkt oké. Lekker grasveldje om de tent op te zetten, goede toiletten en douches. Wat wil een mens nog meer.

We vertrekken vandaag, 28 september, pas om acht uur. Dus het is relaxed opstaan. We halen nog wat verse groenten en verlaten dan het gebied op 1200 meter hoogte. Het koelde daarvoor de afgelopen nacht best af en een fleece was geen overbodige luxe.

We rijden weer de nodige uurtjes vandaag, stoppen alleen om ergens langs de kant van de weg te lunchen. Eindelijk zijn we waar we moeten wezen, in het Kafue National Park, het oudste park van Zambia. Eerst bezoeken we even de Mukambi safari lodge, bekend van het televisieprogramma 'Van Amstelveen naar Afrika', en in handen van Nederlanders. Een tamme wrattenzwijn-

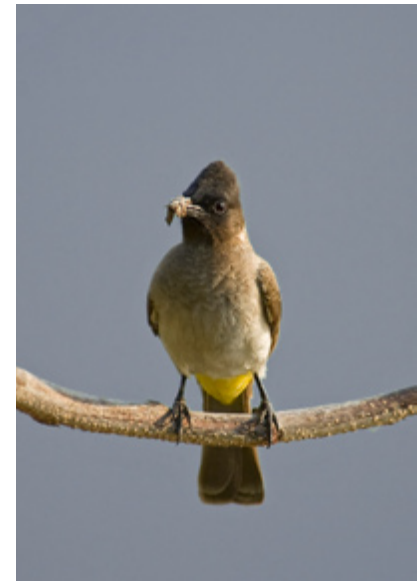

moeder begroet ons met haar drie jongen. Met zicht op de Kafuerivier drinken we wat op het fantastische terras, waar een Nijlpaard ligt. Dat komt hier al sinds vlak na de geboorte. Het zou best leuk zijn hier te blijven, maar dat zit niet in de planning.

Dus slaan we onze tenten op vlakbij de lodge in het 22.500 km² tellende Kafue National Park. Op dit stukje paradijs op aarde kruipen we vervolgens om het kampvuur. Niet omdat het zo koud is, maar het fikkie moet wild op afstand houden. Bovendien is het gezellig en zorgen de vlammen voor wat licht.

Verder vallen de talloze sterren, inclusief de melkweg, op in de inktzwarte hemel. Buiten het schijnsel van de maan en een enkele olielamp is het donker. En donker is hier heel erg donker. Hoe mooi ook, 22.00 uur ligt iedereen op zijn slaapmat onder het zeil. Dat is maar goed ook, want nog geen tien minuten later valt ons, volslagen onverwacht, een forse buiten deel. Als snel lekt de tent bij de ramen en op de naden. Gelukkig hebben we Shadwell, kortweg Shadi, en Mduduzi, die zichzelf voor het gemak Dudu noemt. Door alle tenten te voorzien van een regenzeil weten ze ons te behoeden voor watersnood in het onderkomen.

Dudu denkt ongestraft een modderpoel te kunnen nemen

Zaterdag 29 september. Heerlijk geslapen maar bah, alles is nat of klam als we half zes wakker worden voor een gamedrive. Het regent nog steeds, of alweer. Wie zal het zeggen. Als we drie kwartier later vertrekken blijkt het droog te zijn. Via een bootje bereiken we de overkant van de rivier waar twee safariwagens klaar staan.

Al gamedrivend klaart het verder op en rijden we steeds dieper het Kafue park in. En dan, net als we terug naar het kamp moeten, wouw! Cheeta's! Vier volgroeide jongen en hun moeder. We blijven ze een tijd observeren en de camera's klikken er lustig op los. Tijdens de rit terug maakt gids 'Eagle eye' zijn naam opnieuw waar door al rijdend alwéér een luipaard te spotten, in het struikgewas nog well! Dat brengt de stand op vier. In no time slaat de klok elf uur en zijn we weer 'thuis', pakken de volledig opgedroogde tenten in, eten nog wat en reizen verder.

*Waterbokken.
Hartebeesten.*

Over drie uur, via een pad door het Kafue National Park, dat sinds 1950 bestaat, arriveren we op de volgende bestemming. Dat is althans de planning. Ware het niet dat Dudu denkt ongestraft een modderpoel te kunnen nemen. En ja hoor, we ervaren 'aan den lijve' waarom deze parken in de regentijd onbegaanbaar zijn.

De truck zit vast in de blub. Om de wagen wat lichter te maken, stapt iedereen uit en zakt tot aan de kuiten weg. Blubber sijpelt tussen de tenen en het voelt eigenlijk allemaal erg vies aan. Maar het dient een goede zaak, dus vooruit maar. Terwijl de vrouwen op de uitkijk staan, want uiteindelijk is het wel een wildpark waarin we zijn gestrand, proberen de mannen uit alle macht de wagen los te krijgen. Takken voor de wielen, graven, duwen, trekken. Het mag allemaal niet baten.

Uren verstrijken, de truck blijft muurvast zitten. Dan komt er een jeep aan met acht bewapende krijgers. "Oh nee", roept Annemieke verschrikt, "nu worden we ook nog beroofd." Maar het valt mee. De mannen blijken rangers en schieten ons te hulp. Ze doen er alles aan ons te helpen, maar zonder resultaat. Zwaar bevuild verlaten ze ons. Inmiddels tikt de klok alweer naar vier uur.

En dan verschijnt er wederom hulp, nu afkomstig van de plek waar wij naar op weg waren. Reisbegeleidster Karin en kok Shadi zijn meteen die ochtend

al teruggelopen om hulp in te schakelen. Uit de komst van onze redders blijkt dat ze niet zijn opgevreten onderweg. Omdat een tent opzetten in het donker niet ideaal is, vertrekken alle dames vast met de onderkomens. De mannen blijven achter om nog een handje te helpen bij het lostrekken van de truck. Alle pogingen liepen tot dan toe op niets uit, dus we hebben er een hard hoofd in.

Een half uur na het achterlaten van de mannen duikt er ineens een grijsgroene slang op, midden op ons pad. Die staat zo ongeveer op het puntje van zijn staart en torent ineens hoog boven ons uit zo lijkt het.

Gelukkig geeft de chauffeur gas en meldt dat we te maken hadden met een Black Mamba, één van de meest giftige en daardoor dodelijke slangen. Het dier slaat tegen de motorkap en laat daar zijn gif achter. Dat hebben we ook weer gehad. Uiteindelijk, toch in het donker, naderen we de Lufupa camping en zetten de tenten op bij het magere schijnsel van twee koplampen. Daarna is het wachten op de mannen, mét of zonder voertuig. Dat wachten doen we aan de bar onder het genot van een drankje. En dan ruim na negenen arri-

veren ze, onze partners, mét truck. Dat levert hen een welverdiend applaus op. We laten ons de gebakken vis goed smaken en stappen daarna onder de douche, helaas een koude. Maar die reinigt ook best goed.

Uuuu, uuu, uuu, het is 05.15 uur als de wekker op zondagochtend zijn irritante geluid laat horen. We gaan gamedriven. Dat is wél leuk! Via het nationale park rijden we in jeeps naar de zogeheten wetlands, een uitgestrekte steppe-achtige vlakte onder de naam Busanga Plains.

Veel wild treffen we niet aan, maar dat wat zich toont, ziet er prachtig uit. Bijvoorbeeld de Roan, oftewel de bastergemsbok met zijn prachtige horens en tekening op de kop. Een antilopesoort bovendien die wij nog niet eerder zagen.

Olifantssporen in de Busanga Plains.

Als dwazen rennen deze hartebeesten in de rondte.

Door het leeuwenpoten-spoor te volgen vinden we de eigenaren van de afdrukken. Knap werk van de gids. We spotten verder nog de metl kraanvogel en de lechwegazelle, die alleen in dit soort wetlands leeft, zoals ook in de

Een groepje Puku houdt ons goed in de gaten.

De vrij zeldzame Roan.

Indrukwekkende buffels en hun eeuwige metgezellen: koereigers.

Okavangodelta. Buiten ons clubje valt er geen enkele toerist te ontdekken. Op de terugweg ontmoeten we nog een agressieve olifant. Met flapperende oren komt het beest onze kant uit. Best een beetje eng. Om snel weg te kunnen blijft de motor daarom draaien. 's Avonds is er nog een optie een gamedrive te doen, maar bijna iedereen verkiest op tijd te gaan slapen.

Lelkraanvogels en kroonkraanvogels (Wattled Crane & Crowned Crane).

Een witkopgier (*White-headed Vulture*) zit met volle krop uit te buiken.

Het is alweer 1 oktober. Vanmorgen blijkt dat het afgelopen nacht enorm heeft geregend. Het park ligt vol plassen. Laten we nou net vandaag verder reizen.

Leergeld betaald hebbende probeert Dudu dit keer de blub zoveel mogelijk te omzeilen, maar die mogelijkheid doet zich niet overal voor. Om de truck lichter te maken, stappen we allemaal uit. Vervolgens trapt Dudu op zijn gaspedaal en neemt op hoop van zegen de plas terwijl wij gespannen toekijken. De poelen vormen niet het enige euvel. We moeten bovendien nog een stukje tse tse gebied door. Ook niet echt fijn. Gisteren is menigeen al compleet lek gestoken door de vele slaapziekte verwekkende vliegen en nu komt daar dus nog een dosis bij. Ondanks dit bereiken we verder zonder problemen de uitgang en gaan via een kleine lunchstop bij de Mukambi safari lodge richting Lusaka. Daar arriveren we even na half zes op de inmiddels vertrouwde camping Eureka. We nemen er met een welverdiende mooie tip voor Shadi en Dudu afscheid van dit geweldige, altijd vrolijke stel. Morgen gaan we naar Zimbabwe.

Nieuwsgierige bushbuck.

Mduzi Dube ofwel Dudu.

Shadwell beter bekend als Shadi.

Half zeven ontbijten. De tassen zijn al ingepakt, evenals de tenten die achterblijven. Die hebben we namelijk niet meer nodig. Nog even een groepsfoto en dan gaan we.

Rond het middaguur van deze 2e oktober zijn we bij de grensovergang. De nieuwe crew wacht ons daar op. Met twee safariwagens en een aanhanger vol bagage hobbelen en schudden we over wegen, die daar eigenlijk niet voor door kunnen gaan. Op naar Mana Pools. We trotseren stof en tse tse zwermen en volledig gaar komen we uiteindelijk aan. De geleden ontberingen vergeten we op slag. Wat een magnifiek stukje aardkloot. Langs de Zambezi rivier staan tenten opgesteld voorzien van stretchers mét beddengoed. Naast het canvas staat een soort lampetkan die 's morgens wordt gevuld met warm water. Vlak voor het kleine kamp staat een olifant in de rivier te genieten van de hierin woekerende beplanting. Even later maakt het enorme dier een wandelingetje tussen de onderkomens. Daar kijken we wel even vreemd van op, maar er gebeurt verder niets. In de bush staat een met linnen gedekte tafel. We schuiven aan om te genieten van heerlijke gebakken vis. We are in paradise!

We zijn met ons kleine groepje alleen op de wereld, althans zo lijkt het. Er is buiten ons niemand te bekennen. Na het eten zitten we nog even om een kampvuur.

Eén voor een haakt iedereen af en eindelijk doet ook reisbegeleidster Karin dat. Morgen is ze jarig en dan pas is het mogelijk stiekem ballonnen op te blazen om een stoel en haar tent te versieren. Met z'n drieën doen we dat. Wat denk je?! Lopen er ineens drie leeuwen en een hyena langs. Er achteraan sukkelert een buffel. Wat een tafereel. Geweldig toch?

Na een nacht vol enorme herrie, geproduceerd door nijlpaarden en apen, gaat één deel van de groep om zes uur weg om te kanoën terwijl anderen meer zien in een 'game-walk'. Dat is best spannend, want je kunt zomaar oog in oog staan met wild. Veel dreigends zien we echter niet, behalve op de terugweg. Dan merken enkele buffels ons bestaan op. Die kunnen zich ontpoppen tot levensgevaarlijke dieren, dus we besluiten niet de spot met ze te drijven. Via een droge rivierbedding lopen we richting jeep. De buffels

Het uiteinde van de slurf van deze olifant is vermoedelijk door een strik afgerukt.

Hij kan d'r nèt bij...

Een eland met vele ossenpikkers aan zijn lijf.

Zwarte wouw (Black Kite).

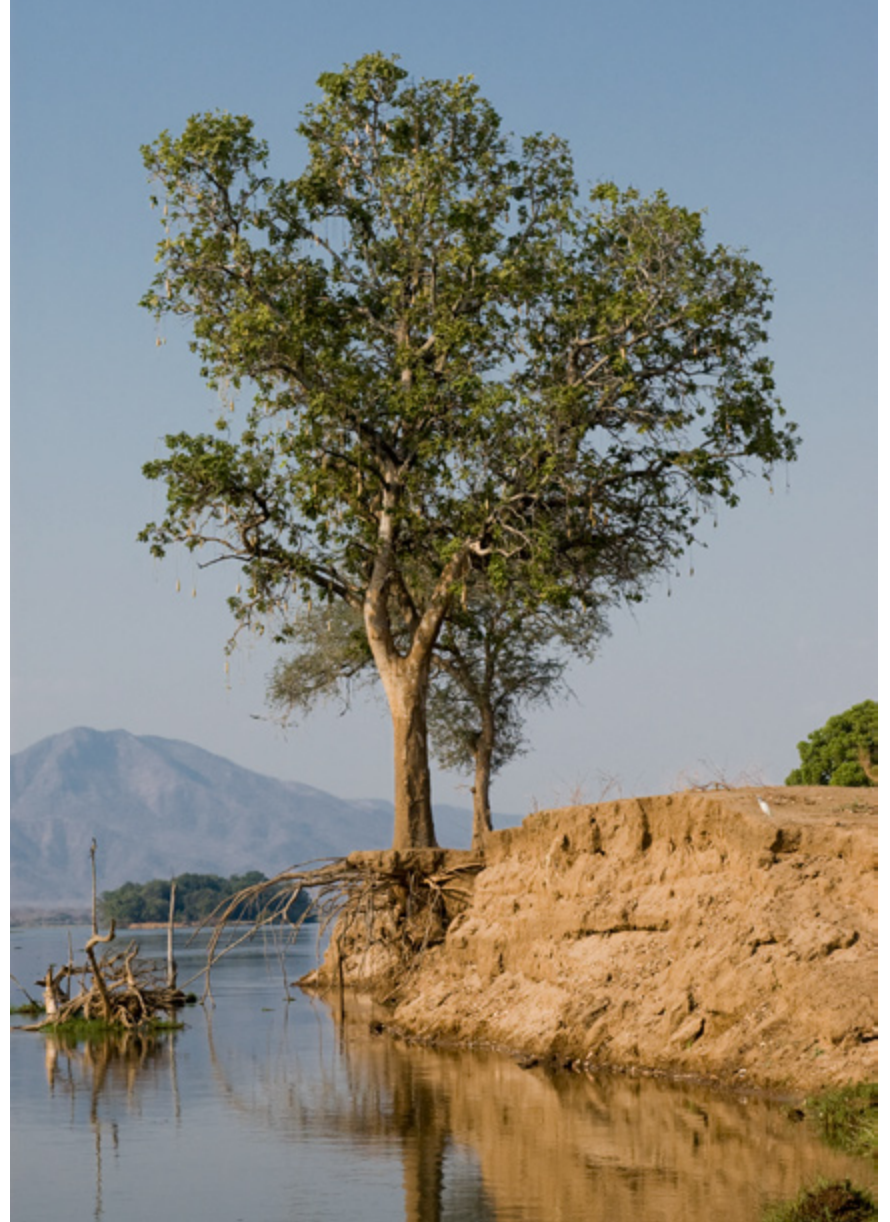
Crowned Hornbill ('gekroonde tok' ofwel 'kuiftok'...).

zijn ons alweer vergeten. Bij de auto aangekomen, klimmen we er snel in en vertrekken en passeren een klein restant van een in de regentijd kolkende rivier. Wat meervallen spartelen in het schaarse water waarin ze proberen de gemeen pikkende maraboes en een stuk of zes op hen azende visarenden te ontwijken. Het ziet er niet naar uit dat de vissen het gaan winnen, maar dat wachten we niet af. Nog slechts dertig minuten lopen en dan zijn we 'thuis'. Maar wederom heeft een buffel ons in het vizier. Het dier springt op en komt onze kant uit. Als we ons snel verschuilen achter wat bosjes, heeft het beest weer rust.

Na ruim vier uur lopen zijn we terug en staat de brunch klaar, bestaande uit groentetaart, worstjes en sla. Daarna niks doen want voor enige activiteit is het echt te warm.

De een doet een wasje, dan ander pakt een boek. En sommigen doen gewoon een tukkie in de zon. Als het weer draaglijk is, valt er nog wat te ondernemen zoals kanoën. Op de Zambezi, tussen de nijlpaarden, is het echt leuk.

We stoppen soms even, of peddelen er snel omheen, aangespoord door de gids. Langs de oever zitten prachtig gekleurde bijeneters en olifanten die zich te goed doen aan waterhyacinten en graspollen. Met zonsondergang zijn we terug, nemen nog snel een douche, voor er geen hand meer voor ogen valt te zien, en gaan aan de gedekte tafel zitten. Daarop staat vanavond beef en witte wijn. De koffie is voor rond het kampvuur en daarna slapen.

Dan ineens een oorverdovend gekraak, gevolgd door een rotklap

Donderdag 4 oktober. De plastic lampetkan is al gevuld met warm water wanneer om half zes de wekker gaat. Na het ontbijt staat er weer een gamedrive op de agenda. Helaas valt er weinig te zien, maar het gebied alleen al is fantastisch om in te vertoeven.

Terug bij de tenten lopen er drie olifanten tussendoor. Waanzinnig gaaf gezicht. De knieën van deze imposante dieren reiken bijna tot aan de nokken van de tent, maar ze lopen er keurig langs zonder iets te mollen. Na een lunch stappen we weer snel in een safariwagen om wild te zoeken. Als je daar wat mee hebt, kun je er werkelijk geen genoeg van krijgen. Terwijl we een poel met twee nijlpaarden naderen verschijnt er ineens een leeuwenkop tussen enkele boomstammen. De koning der dieren kijkt nieuwsgierig wat daar nou aankomt, maar als wij het slechts blijken te zijn draait hij zich om en gaat bij zijn broer liggen. Inmiddels trekt het duo luid bulderende nijlpaarden in de poel onze aandacht. Het is een waar feest op deze plek en het levert fantastische foto's op.

Erg jammer dat je op een gegeven moment dan toch verder moet. Maar dat levert wel een ontmoeting op met enkele prachtige kudu's. We volgen ze een stukje en staan dan ineens weer bij de poel. De kudu's besluiten wat te drinken. Op een steenworp afstand liggen nog steeds de leeuwen.

De schemer valt al in. Of de kudu's het hebben overleefd? Geen idee. We moeten namelijk zorgen dat we terug komen op ons kamp. Een stoer olifantje van ongeveer één jaar oud loopt een eindje met ons mee. Dan ineens en oorverdovend gekraak, gevolgd door een rotklap en een immense stofwolk. We schrikken ons gek, net als de

jonge dikbil, die rechtsomkeert maakt en wegsnelt. Blijkt er vlak voor ons spontaan een boom over het pad te zijn gevallen! We zijn zozegd aan de dood ontsnapt. Na een lekkere douche, onontbeerlijk in deze stofboel, en een gezellige maaltijd aan de grote gedekte tafel zit ook deze dag er alweer op.

Een prachtige kudu.

Na een nijlpaarden-om-de-tent nacht breken we de boel op. Het verblijf in Mana Pools en daarmee op Kamp Nyamepi is ten einde, helaas! Gamedrivend rijden we naar een airstrip om per Cesna naar de volgende bestemming te vliegen. Een prettige optie, want om nou nóg eens zo'n traject over de 'weg' af te leggen met dat enorme gehobbel en stof, ziet niemand zitten.

Nadat we in Kariba op het vliegveld zijn afgezet, brengt een klein busje ons naar Holiday Harbour. Met een catamaranachtig vaartuig verplaatsen we ons vervolgens naar het 1400 km² tellende Matusadona National Park op Elephant Point en het Rhino Safari Camp. Na bijna een hele dag varen, krijgen we eerst nog even te maken met een agressieve olifant. Wat flinke dotten gas doet het dier besluiten zijn aanval af te breken. Dan doemt daar wederom een paradijs voor ons op. Althans, van wat er nog valt te zien,

want bij aankomst is het inmiddels aardedonker. Kaarslicht markeert de contouren van een gezellig gedekte tafel waarnaast een kampvuur knapert. Eerst maar eens even de bagage naar de privé vertrekken brengen. We weten werkelijk niet wat we zien. Ongekend! Een klein trapje brengt ons naar

de voordeur waarachter twee grote bedden staan, afgeschermd onder een klamboe. Het verdere interieur bestaat uit een kaptafel, een bankje en een tafel. Dit alles onder een grote rieten kap. Verder geen ramen, dus open. Aan

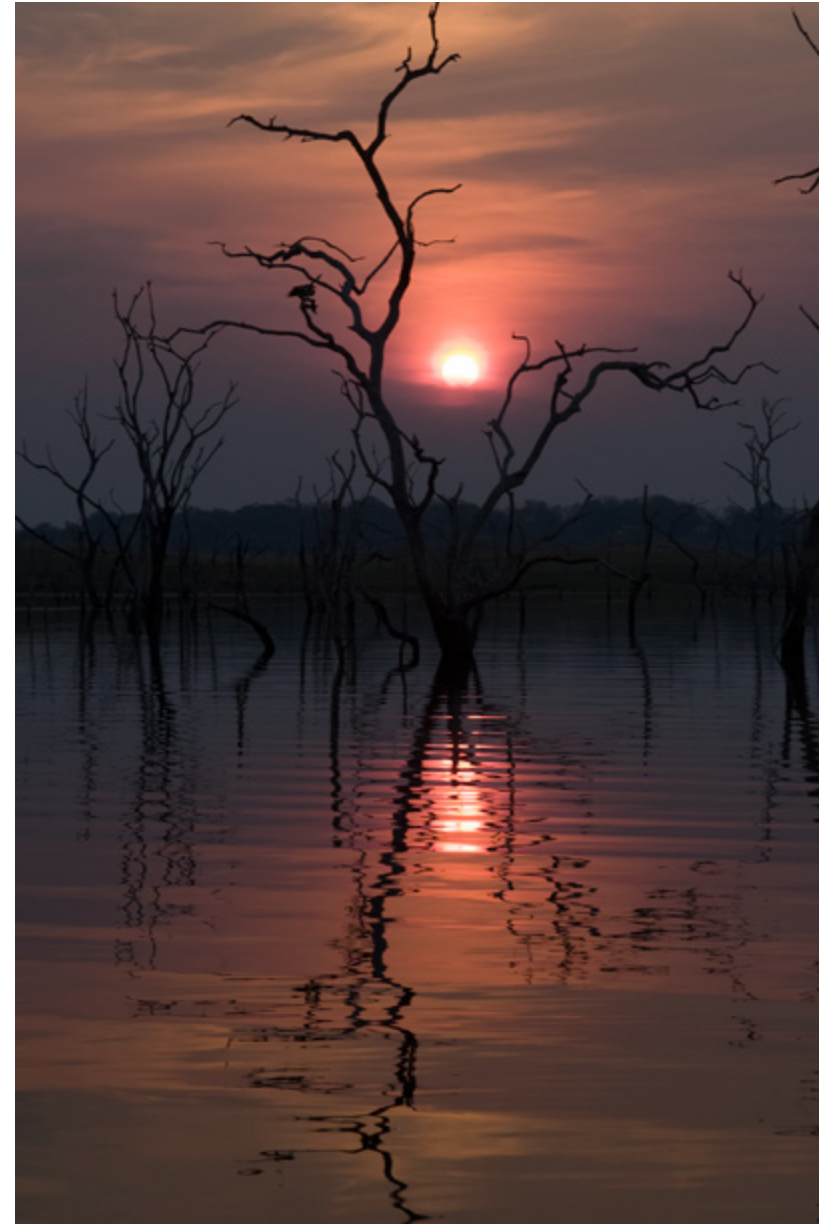

de andere kant, bevinden zich onder de sterrenhemel de douche –die nog warm water levert ook- en het toilet. Deze overweldigende luxe zat helemaal niet in het verwachtingspatroon van deze reis. Dit is echt helemaal super.

Jenny Nobes blijkt onze gastvrouw te zijn, een vreselijk aardig en hartelijk mens, geboren in dit land. Na een lekkere douche, een topmaal en nog wat koffie rond het vuur, gaan we plat. Dit plekje is een absolute aanrader, bovendien valt vanaf hier van alles en nog wat de ondernemen in overleg met Jenny. Voor de geïnteresseerden: Jenny's e-mail is rhino.safari.camp@mail.com. Dit mooie plekje is het best bereikbaar via een vlucht naar Victoria Falls of Hwange.

Zimbabwe heeft helaas niet meer zo'n beste reputatie sinds Mugabe de kolder in de kop heeft gekregen. Die omslag dateert uit 2002 toen hij de blanken begon te onteigenen van boerderijen en landgoed en de eigendom-

men vervolgens verdeelde onder zwarte vriendjes. Inmiddels is de economie volledig ingestort, heerst er een hyperinflatie en is het geld niets meer waard. Ten tijde van dit verblijf was de waarde van één Amerikaanse dollar gelijk aan 700.000 Zimbabwaanse dollar. Triest, maar hier gaan we het verder niet over hebben. Uiteindelijk zijn we op vakantie. Het land is overigens nog steeds het bezoeken waard. Voor toeristen is het niet onveilig en de bevolking blijkt bijzonder aardig. Het enige nadeel betreft het gebrek aan alles, dus ook voeding. In de middag maken we een boottochtje, spotten vogels, olifanten, nijlpaarden en een varaan op de oever. Wat héérlijk is het hier op het water. De zonsondergang tussen de dode bomen die boven het water uitsteken, zijn goed voor enkele prachtige plaatjes. 's Avonds vertoeven we met z'n allen weer aan de grote eettafel en keuvelen nog wat na bij het kampvuur.

Zondag 7 oktober. Tromgeroffel over het kamp. Nee, geen aankondiging van een militair appél. In dit geval betekent het slechts opstaan. De wijzers van de klok wijzen half zes aan. Vandaag beginnen we maar eens met het opsporen van een neushoorn.

Eerst rijden we het woud in om vervolgens het spoor van dit beest op te pikken en het te volgen. Het kost een paar uur, maar de gids weet inderdaad nog een zwarte neushoorn te vinden ook. Kun je niks van zeggen. Goed gedaan. Omdat het beest midden in dicht struikgewas staat en wij een veilige afstand houden lukt het niet er mooie foto's van te maken. Maar het is een hele belevenis! Bovendien hebben we de Big Five nu compleet. Tevreden keren we terug naar het kamp.

Wat denk je, staat daar een zwarte neushoorn met een jong van vijf maanden. Hebben we daar nou al die moeite voor gedaan. Het is leuk hoor, maar uit veiligheidsoverwegingen zetten we met z'n allen de eettafel op de bovenverdieping. Na het maal is de temperatuur weer tot ongekende hoogte gestegen. Het enige waartoe een mens dan in staat blijkt is slapen of hangen.

Onmiskenbaar de pootafdruk van het beest.

Urenlang speurwerk levert uiteindelijk zicht op een zwarte neushoorn!

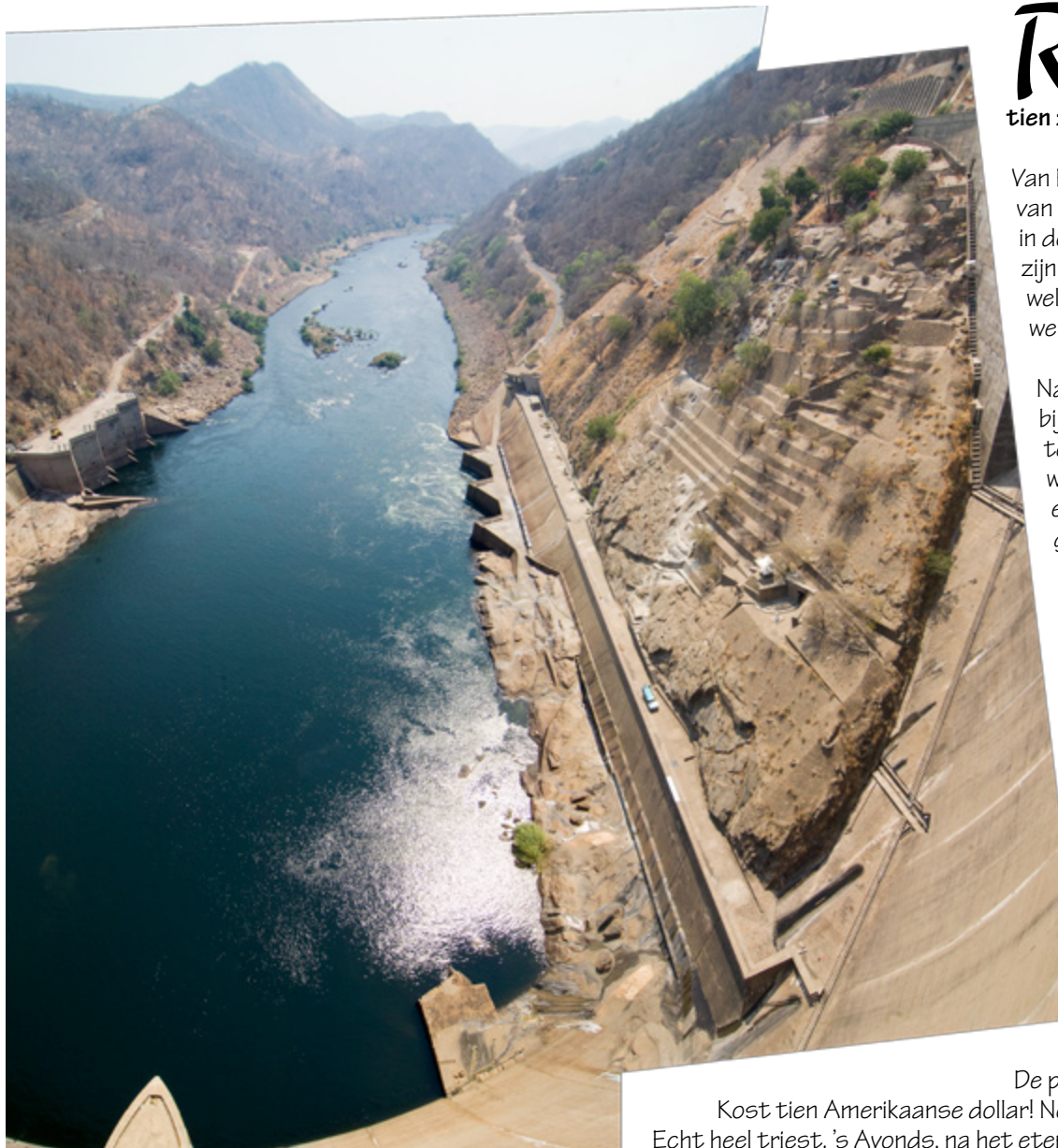
Hier was het allemaal om te doen. Links beneden is het achterwerk van de neushoorn...

Rond half vier heeft menigeen wel weer zin in enige actie, dus gaan we net als gisteren lekker het water op. Het is er opnieuw genieten van wat we zien en van de zons-

ondergang. Dan is het ook ineens donker en tijd om terug te gaan. De neushoorns zijn vertrokken, nu stampen er olifanten tussen de hutten. Ondanks de schaarste in dit land, smaakt ook nu het eten weer voortreffelijk. Via een andere route over kleine paadjes om de olifanten te mijden en onder begeleiding, gaat iedereen daarna snel naar zijn hut op palen.

Relaxed staan we op. Het is half zeven. Een briesje brengt enige verkoeling en laat de klamboe wapperen. Inpakken, drankjes betalen, ontbijten en weg. Rond half tien zitten we weer op de boot, die ons eerder hierheen bracht.

Van Elephant Point brengt het vaartuig ons naar de overkant van Lake Kariba en dan naar Kariba. We hangen, slapen of lezen in de zon en eten spaghetti als lunch. Een kleine zes uur later zijn we bij het Cutty Shark hotel, een middenklassertje, maar wel oké. 's Middags gebeurt er niet meer veel. Die avond eten we samen en gaan op tijd plat.

Na een broodloos ontbijtje, want dat is niet te krijgen, maar waarbij wel valt te kiezen uit een gebakken ei, een gekookt ei, scrambled eggs of een omelet, staat de Kariba dam op het programma. Dit indrukwekkende, tussen 1955 en 1959 gecreëerde bouwsel is 128 meter hoog en 617 meter lang. De dam ligt in de Zambezirivier en voedt het Lake Kariba.

Na de dam uitvoerig te hebben bewonderd en er overheen te zijn gelopen, doen we nog even een marktje aan. Houtwerk hebben ze helaas zo goed als niet, maar wel erg mooie stenen hoofden en dierenfiguren. Dus hebben we ons daar tevreden mee gesteld. Een kijkje bij de supermarkt, doet ons vervolgens weer even beseffen hoe triest de situatie in het land is. De schappen zijn vrijwel allemaal leeg op hier een daar een hoekje na.

De prijzen van de producten zijn absurd. Pak Müsli bijvoorbeeld. Kost tien Amerikaanse dollar! Nee, Mugabe heeft het hier mooi verkloot voor de bevolking. Echt heel triest. 's Avonds, na het eten, pakken we in. Morgen beginnen we aan de laatste dag.

Woensdag 10 oktober vertrekken we rond half acht met twee busjes. Via de dam gaan we naar de grens en zijn er dit keer razend snel over. En dat geldt ook bij de post om Zambia weer in te gaan. De chauffeurs rijden door tot Lusaka, bestemming: hotel Fair View.

Via een behulpzame dame van de receptie ontdekken we dat er in de buurt een hele aardige curiosa markt moet zijn. Met vijven gaan we daar per taxi heen, voor slechts vijf dollar. Er liggen allerlei maskers en ander snijwerk uitgestald. Het is er goed toeven. We hebben het helemaal leuk. 's Avonds nemen we officieel afscheid van Karin, eten nog één keer samen en maken ons op voor de nacht. Helaas is die –en dat is zwak uitgedrukt– nogal rumoerig, daar aan een drukke weg met veel schreeuwend volk. Beetje jammer, want deze reis van Sawadee is helemaal geweldig, behalve de locatie van dit hotel. Als dat nog wordt gewisseld voor een ander, valt er werkelijk geen onvertogen woord te zeggen over deze trip.

Nog een beetje namopperend over de lawaainacht, begint iedereen aan het ontbijt, rekent openstaande rekeningen af, pakt de spullen bijeen en stapt in de gereedstaande bus naar het vliegveld van Lusaka. Via Lilongwe arriveren we in Kenia waar we na zes uur wachten opstijgen richting Schiphol namijmerend over deze schitterende reis. Een toppertje van Sawadee! (www.sawadee.nl)

Let op de 'Public Notice'...

*Voor meer reisverslagen ga je naar www.dickbos.eu
Veel meer fraaie natuurfoto's vind je op www.bosfoto.nl*